

ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑ ΚΑΙ ΕΙΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΕΙΣ ΑΠΕΙΛΗΝ ΛΟΙΜΙΚΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

Σημειώσεις. 1) Τὰ κείμενα προέρχονται ἀπὸ τὸ *Ψαλτήριον*, τὸ *Εὐχολόγιον* τὸ *Μέγα* καὶ τὸ *Μ. Ὁρολόγιον*, ἐπίσημα καὶ ἀρχαῖα βιβλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διὰ λειτουργικὴν χρῆσιν (βλ. Ἰωάννου Φουντούλη, «Λειτουργικὴ Α'», Θεσσαλονίκη 1995, σ. 78-83), ἀπὸ τὸ *Μέγα Προσευχτᾶριον* τοῦ Ἀνδρέου Σιμωνώφ, ἐκδοθὲν εὐλόγια τῆς Ἱ. Συνόδου (ἐν Ἀθήναις 1906), καὶ ἀπὸ τὸν τρίτομον *Θησαυρὸν Παρακλητικῶν Κανόνων* (ἐκδόσεις Παπαδημητρίου, Ἀθῆναι 2016 καὶ 2018).

2) Διὰ τὰ κείμενα τῶν Ψαλμῶν ἐλήφθησαν ὑπόψιν τὰ ἑξῆς· α) *Ψαλτήριον*, ἑκδοσις 3η, τῇ ἐγγράφῳ ἀδείᾳ τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐν Βενετίᾳ, ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τυπογραφίας τοῦ Φοίνικος, ἔτους 1862· β) *Ψαλτήριον*, ὀρθόδοξος κριτικὴ ἑκδοσις, μοναχοῦ Ἱερωνύμου Γιανναδάκη, ἑκδοσις ἱ. μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Λογγοβάρδας, Πάρος 2019.

3) Τὸ *Μέγα Εὐχολόγιον*, κατὰ τὴν νεωτέραν διωρθωμένην ἑκδοσιν αὐτοῦ, ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου Παπαδημητρίου, Ἀθῆναι 2014. Ὡσαύτως καὶ τὸ *Μικρὸν Ὁρολόγιον*, «περιέχον πάντα ὅσα εὐρίσκονται καὶ ἐν τῷ Μεγάλῳ Ὁρολόγιῳ», ἑκδόσεις Παπαδημητρίου, Ἀθῆναι 2018. Συμπληρωματικῶς εἰδικαί τινες δεήσεις καὶ ἀναφοραὶ ἐλήφθησαν ἐκ νεωτέρων ἐπισήμων τελετῶν, ἐκ συνοδικῶν κειμένων, καὶ ἐκ χειρογράφων καὶ δημοσιεύσεων ὀρθοδόξων ἱεραρχῶν ὡς τῶν μακαριστῶν μητροπολιτῶν Διονυσίου Ψαριανοῦ (Σερβίων καὶ Κοζάνης), Πολυκάρπου Λιώση (Σισανίου καὶ Σιατίστης), Νικοδήμου Βαλληνδρᾶ (Πατρῶν), καὶ ἄλλων.

4) Ἡ ἑναρξίς πάσης Παρακλησεως γίνεται ὡς διατυποῦται ἐνταῦθα, ἐφόσον ψάλλεται αὐτόνομος ἐν τῷ ναῷ ἢ ἐκτὸς αὐτοῦ· ἂν ὅμως προηγηθῇ ἑτέρα ἀκολουθία, τὸ «Βασιλεῦ οὐράνιε», τὸ τρισάγιον καὶ τὸ «Δεῦτε προσκυνήσωμεν» παραλείπονται, καὶ ἀρχόμεθα εὐθὺς ἀπὸ τοῦ ψαλμοῦ «Κύριε εἰσάκουσον». (Δ.Α.)

Ὁ ἱερεύς.

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ ἀναγνώστης.

Ἀμήν.

[Μὴ ὑπάρχοντος ἱερέως λέγομεν· «Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἀμήν»].

Ὁ ἱερεύς.

**Βασιλεῦ οὐράνιε, παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας,
ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν,
ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός,**

ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν
καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος
καὶ σῶσον, ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ ἀναγνώστης.

Ἄγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς **(τρὶς)**.
Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἱλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις
ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἄγιε, ἐπίσκεψαι καὶ
ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου. — Κύριε, ἐλέη-
σον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθέτω
ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς
γῆς· τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν
τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ
μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ
πονηροῦ.

Ὁ ἱερεύς.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς
καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ ἀναγνώστης.

Ἀμήν. Κύριε, ἐλέησον **(ιβ')**. Δόξα... Καὶ νῦν...

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ βασιλεῖ ἡμῶν
Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν αὐτῷ Χριστῷ τῷ βασιλεῖ
καὶ Θεῷ ἡμῶν.

*[Ἐν τισι περιοχαῖς οἱ Ψαλμοὶ ἀπαγγέλλονται ἐμμελῶς πῶς ὑπὸ τοῦ ἀναγνώστου
ἢ ψάλλονται ὑπὸ τῶν δύο χορῶν εἰς σύντομον μέλος, ἀλλαχοῦ δὲ δύο ἀναγνῶσται λέ-
γουσιν ἓνα παρ' ἓνα στίχον ἐναλλάξ].*

Ψαλμὸς ρμβ' (142)

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν
τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου.

Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθή-
σεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου.

Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος· καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδιά μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν τοῖς ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποιήσόν μοι τὸ πρῶτὸ ἐλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ᾗ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σέ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου.

Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμί.

[Εἰ ἔστι δυνατόν (καὶ εἰ δόξοι τῷ προεστῶτι), λέγονται καὶ οἱ ἐπόμενοι Ψαλμοὶ εἰδάλλως μετὰβηθι εὐθὺς εἰς τὸ «Θεὸς Κύριος»].

Ψαλμὸς κβ' (22)

Κύριος ποιμαίνει με καὶ οὐδέν με ὑστερήσει.

Εἰς τόπον χλόης, ἐκεῖ με κατεσκήνωσεν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως ἐξέθρεψέ με.

Τὴν ψυχὴν μου ἐπέστρεψεν· ὠδήγησέ με ἐπὶ τρίβους δικαιοσύνης ἕνεκεν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακὰ, ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ.

Ἡ ῥάβδος σου καὶ ἡ βακτηρία σου, αὐταί με παρεκάλεσαν.

Ἡτοίμασας ἐνώπιόν μου τράπεζαν ἐξ ἐναντίας τῶν θλιβόντων με.

Ἐλίπανας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν μου, καὶ τὸ ποτήριόν σου μεθύσκον με ὥσει κράτιστον.

Καὶ τὸ ἔλεός σου καταδιώξει με πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου,
καὶ τὸ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ψαλμὸς κϛ' (26)

Κύριος φωτισμός μου καὶ σωτήρ μου· τίνα φοβηθήσομαι;
Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου· ἀπὸ τίνος δειλιάσω;
Ἐν τῷ ἐγγίξειν ἐπ' ἐμὲ κακοῦντας τοῦ φαγεῖν τὰς σάρκας μου.
Οἱ θλίβοντές με καὶ οἱ ἐχθροί μου, αὐτοὶ ἠσθένησαν καὶ ἔπεσαν.
Ἐὰν παρατάξῃται ἐπ' ἐμὲ παρεμβολή, οὐ φοβηθήσεται ἡ καρδία μου.

Ἐὰν ἐπαναστῇ ἐπ' ἐμὲ πόλεμος, ἐν ταύτῃ ἐγὼ ἐλπίζω.

Μίαν ἡτησάμην παρὰ Κυρίου, ταύτην ζητήσω· τοῦ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου.

Τοῦ θεωρεῖν με τὴν τερπνότητα Κυρίου καὶ ἐπισκέπτεσθαι τὸν ναὸν τὸν ἅγιον αὐτοῦ.

Ὅτι ἔκρουσέ με ἐν σκηνῇ αὐτοῦ ἐν ἡμέρᾳ κακῶν μου, ἐσκέπασέ με ἐν ἀποκρύφῳ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ, ἐν πέτρᾳ ὕψωσε με.

Καὶ νῦν ἰδοὺ ὕψωσε κεφαλὴν μου ἐπ' ἐχθρούς μου.

Ἐκύκλωσα, καὶ ἔθυσσα ἐν τῇ σκηνῇ αὐτοῦ θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἀ-
λαλαγμοῦ· ἄσομαι καὶ ψαλῶ τῷ Κυρίῳ.

Εἰσάκουσον, Κύριε, τῆς φωνῆς μου, ἧς ἐκέκραξα· ἐλέησόν με καὶ εἰσάκουσόν μου.

Σοὶ εἶπεν ἡ καρδία μου· ἐξεζήτησέ σε τὸ πρόσωπόν μου· Κύριον ζητήσω· τὸ πρόσωπόν σου, Κύριε, ζητήσω.

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ μὴ ἐκκλίνῃς ἐν ὀργῇ ἀπὸ τοῦ δούλου σου.

Βοηθός μου γενοῦ, μὴ ἀποσκορακίσῃς με καὶ μὴ ἐγκαταλίπῃς με, ὁ Θεός, ὁ σωτήρ μου.

Ὅτι ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου ἐγκατέλιπόν με, ὁ δὲ Κύριος προσελάβετό με.

Νομοθέτησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου καὶ ὁδήγησόν με ἐν τρίβῳ εὐθείᾳ ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου.

Μὴ παραδῶς με εἰς ψυχὰς θλιβόντων με, ὅτι ἐπανεστήσάν μοι μάρτυρες ἄδικοι, καὶ ἐψεύσατο ἡ ἀδικία ἐαυτῇ.

Πιστεύω τοῦ ἰδεῖν τὰ ἀγαθὰ Κυρίου ἐν γῇ ζώντων.

Ὑπόμεινον τὸν Κύριον· ἀνδρίζου, καὶ κραταιούσθω ἡ καρδιά σου, καὶ ὑπόμεινον τὸν Κύριον.

Ψαλμός ξζ' (67)

Ἀναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Ὡς ἐκλείπει καπνός, ἐκλιπέτωσαν· ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Ἀγαλλιάσθωσαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τερφθήτωσαν ἐν εὐφροσύνῃ.

Ἄσατε τῷ Θεῷ, ψάλατε τῷ ὀνόματι αὐτοῦ, ὁδοποιήσατε τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ δυσμῶν.

Κύριος ὄνομα αὐτῷ· καὶ ἀγαλλιᾶσθε ἐνώπιον αὐτοῦ.

Ταραχθήτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ, τοῦ πατρὸς τῶν ὀρφανῶν καὶ κριτοῦ τῶν χηρῶν· ὁ Θεὸς ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ.

Ὁ Θεὸς κατοικίζει μονοτρόπους ἐν οἴκῳ, ἐξάγων πεπεδημένους ἐν ἀνδρείᾳ, ὁμοίως τοὺς παραπικραίνοντας, τοὺς κατοικοῦντας ἐν τάφοις.

Ὁ Θεός, ἐν τῷ ἐκπορεύεσθαί σε ἐνώπιον τοῦ λαοῦ σου, ἐν τῷ διαβαίνειν σε ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Γῇ ἐσείσθη, καὶ γὰρ οἱ οὐρανοὶ ἔσταξαν ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ τοῦ Σινά, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ Ἰσραήλ.

Βροχὴν ἐκούσιον ἀφοριεῖς, ὁ Θεός, τῇ κληρονομίᾳ σου· καὶ ἡσθένησε, σὺ δὲ κατηρτίσω αὐτήν.

Τὰ ζῶά σου κατοικοῦσιν ἐν αὐτῇ· ἡτοίμασας ἐν τῇ χρηστότητί σου τῷ πτωχῷ, ὁ Θεός.

Κύριος δώσει ῥῆμα τοῖς εὐαγγελιζομένοις δυνάμει πολλῇ.

Ὁ βασιλεὺς τῶν δυνάμεων τοῦ ἀγαπητοῦ, τῇ ὠραιότητι τοῦ οἴκου διελέσθαι σκῦλα.

Ἐὰν κοιμηθῇτε ἀνὰ μέσον τῶν κλήρων, πτέρυγες περιστερᾶς περιηργυρωμένοι, καὶ τὰ μετάρφρενα αὐτῆς ἐν χλωρότητι χρυσίου.

Ἐν τῷ διαστέλλειν τὸν ἐπουράνιον βασιλεῖς ἐπ' αὐτῆς, χιονωθήσονται ἐν Σελμών.

Ὅρος τοῦ Θεοῦ, ὄρος πῖον, ὄρος τετυρωμένον, ὄρος πῖον.

Ἰνατί ὑπολαμβάνετε, ὄρη τετυρωμένα, τὸ ὄρος, ὃ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς κατοικεῖν ἐν αὐτῷ; καὶ γὰρ ὁ Κύριος κατασκηνώσει εἰς τέλος.

Τὸ ἄρμα τοῦ Θεοῦ μυριοπλάσιον, χιλιάδες εὐθηνούντων· Κύριος ἐν αὐτοῖς ἐν Σινὰ ἦν, ἐν τῷ ἁγίῳ.

Ἀνέβης εἰς ὕψος, ἡχμαλώτευσας αἰχμαλωσίαν, ἔλαβες δόματα ἐν ἀνθρώποις· καὶ γὰρ ἀπειθοῦντας τοῦ κατασκηνώσαι.

Κύριος ὁ Θεὸς εὐλογητός, εὐλογητὸς Κύριος ἡμέραν καθ' ἡμέραν· κατευοδώσαι ἡμῖν ὁ Θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Θεὸς τοῦ σώζειν· καὶ τοῦ Κυρίου αἱ διέξοδοι τοῦ θανάτου.

Πλὴν ὁ Θεὸς συνθλάσει κεφαλὰς ἐχθρῶν αὐτοῦ, κορυφὴν τριχὸς διαπορευομένων ἐν πλημμελείαις αὐτῶν.

Εἶπε Κύριος· Ἐκ Βασάν ἐπιστρέψω, ἐπιστρέψω ἐν βυθοῖς θαλάσσης.

Ὅπως ἂν βαφῇ ὁ πούς σου ἐν αἵματι, ἡ γλῶσσα τῶν κυνῶν σου ἐξ ἐχθρῶν παρ' αὐτοῦ.

Ἐθεωρήθησαν αἱ πορεῖαί σου, ὁ Θεός, αἱ πορεῖαι τοῦ Θεοῦ μου τοῦ βασιλέως τοῦ ἐν τῷ ἁγίῳ.

Προέφθασαν ἄρχοντες ἐχόμενοι ψαλλόντων ἐν μέσῳ νεανίδων τυμπανιστριῶν.

Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραήλ.

Ἐκεῖ Βενιαμὴν νεώτερος ἐν ἐκστάσει, ἄρχοντες Ἰούδα ἡγεμόνες αὐτῶν, ἄρχοντες Ζαβουλών, ἄρχοντες Νεφθαλίμ.

Ἐντειλαι, ὁ Θεός, τῇ δυνάμει σου· δυνάμωσον, ὁ Θεός, τοῦτο ὃ κατεριγάζω ἐν ἡμῖν.

Ἀπὸ τοῦ ναοῦ σου ἐπὶ Ἱερουσαλήμ, σοὶ οἴσουσι βασιλεῖς δῶρα.

Ἐπιτίμησον τοῖς θηρίοις τοῦ καλάμου· ἡ συναγωγὴ τῶν ταύρων ἐν ταῖς δαμάλεσι τῶν λαῶν.

Τοῦ ἐγκλεισθῆναι τοὺς δεδοκιμασμένους τῷ ἀργυρεῖῳ· διασκόρπισον ἔθνη τὰ τοὺς πολέμους θέλοντα.

Ἡξουσι πρέσβεις ἐξ Αἰγύπτου, Αἰθιοπία προφθάσει χεῖρα αὐτῆς τῷ Θεῷ.

Αἱ βασιλεῖαι τῆς γῆς, ἄσατε τῷ Θεῷ, φάλατε τῷ Κυρίῳ.

Ψάλατε τῷ Θεῷ τῷ ἐπιβεβηκότι ἐπὶ τὸν οὐρανὸν τοῦ οὐρανοῦ κατὰ ἀνατολὰς· ἰδοὺ δώσει τῇ φωνῇ αὐτοῦ φωνὴν δυνάμεως.

Δότε δόξαν τῷ Θεῷ· ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ ἡ μεγαλοπρέπεια αὐτοῦ, καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ ἐν ταῖς νεφέλαις.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ· ὁ Θεὸς Ἰσραήλ, αὐτὸς δώσει δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Εὐλογητὸς ὁ Θεός.

Εἶτα οἱ ψάλλται ψάλλουσι τετράκις μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ τὸν ἑξῆς ὕμνον.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανε ἡμῖν·

εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. α΄. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Στίχ. β΄. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτοῦ.

Στίχ. γ΄. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Τροπάριον. ᾠδὴ πλ. β΄.

Εὐσπλαγχνε, μακρόθυμε, καὶ πανοικτίρμον Κύριε,
κατάπεμψον τὸ ἔλεός σου ἐπὶ τὸν λαόν σου.

Δόξα Πατρί. **ᾠδὴ ὁ αὐτός.**

Ὡς οἰκτίρμον Κύριε, σπλαγχνίσθητι ἐπὶ τὸν λαόν σου·
ὥς μακρόθυμος διαλλάγηθι, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Παναγία Δέσποινα, πανύμνητε, εὐλογημένη,
ὥς φιλάγαθος παρακάλεσον, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ εὐθὺς ὁ ἀναγνώστης·

Ψαλμὸς ν' (50)

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλυνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.

Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιᾶσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.

Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὺ ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριζόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἄσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι.

Ῥῥσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

Κύριε, τὰ χεῖλή μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἰνεσίαν σου.

Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἅν' ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Καὶ ψάλλομεν τὸν παρόντα κανόνα.

[Οἱ εἴρμοι τοῦ κανόνος παρατίθενται ἐνταῦθα διὰ μικροτέρων στοιχείων, διότι, ὡς γνωστόν, εἰς τὰς Παρακλήσεις οἱ κανόνες ψάλλονται ἄνευ εἰρμῶν.]

Ἦχος πλ. δ'. Ὠδὴ α'. Ὁ εἰρμός.

Ἀρματηλάτην φαραὼ ἐβύθισε, τερατουργοῦσα ποτέ,
μωσαϊκῇ ῥάβδῳ, σταυροτύπως πλήξασα καὶ διελοῦσα θάλασσαν·
Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν,
ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἦ παντουργὸς καὶ συμφυῆς καὶ σύνθρονος καὶ ὁμοδύναμος
καὶ τριφεγγῆς δόξα, Πάτερ ἀκατάληπτε, Υἱὲ καὶ Πνεῦμα Ἅγιον,

χαλεπῆς ἀσθενείας τοὺς σοὺς οἰκέτας ἀπάλλαξον,
ὅπως εὐχαρίστως δοξάζωμεν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀμαρτιῶν με καταιγὶς συνώθησεν εἰς ἀσθενείας βυθόν,
καὶ συνεχεῖς πόνοι, ὥς περ τρικυμίαί με, χειμάζουσι τὸν δείλαιον·
ὁμοδύναμον κράτος, Τριάς ἁγία, σπλαγχνίσθητι·
σῶσόν με δεινῶς ἀπολλύμενον.

Δόξα Πατρί.

Τῆς συνεχούσης ἀμαρτίας λύτρωσαι, Τριάς ἀμέριστε,
ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους, δρόσῳ τοῦ ἐλέους σου,
σβεννύουσα τὸν καύσωνα τῶν δεινῶν ἀλγηδόνων,
καὶ τὴν ὑγείαν παρέχουσα, ὅπως ὀρθοδόξως ὑμνῶμέν σε.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Τὸν λυτρωτὴν καὶ παντουργὸν καὶ Κύριον κυοφορήσασα,
τὸν τὰς ἡμῶν νόσους, Πάναγνε βαστάσαντα, αὐτὸν οὖν καθικέτευε,
χαλεπῆς ἀσθενείας τοὺς σοὺς οἰκέτας λυτρώσασθαι,
μόνη τῶν ἀνθρώπων βοήθεια.

ᾠδὴ γ'. Ὁ εἰρμός.

*Οὐρανίας ἀψίδος ὀροφουργὲ Κύριε,
καὶ τῆς ἐκκλησίας δομῆτορ, σύ με στερέωσον,
ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῇ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης,
τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.*

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἐπουράνιοι νόες, ἀγγελικὰ τάγματα,
θρόνοι καὶ ἀρχαὶ καὶ δυνάμεις καὶ κυριότητες,
ἐκδυσωποῦσί σε τὸν ἀγαθὸν καὶ Σωτῆρα,
λοιμικῆς ἀπάλλαξον νόσου τοὺς δούλους σου.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἦνα φιλανθρωπίας ἐπὶ πολὺ, Δέσποτα,
σοῦ ἐπιδεικνύης τὴν ἄβυσσον, παντοδύναμε,
νόσου ἀπάλλαξον θανατηφόρου καὶ πόνων
χαλεπῶν τοὺς δούλους σου, μόνε μακρόθυμε.

Δόξα Πατρί.

Ὡς Θεοῦ παραστάται, λειτουργικὰ πνεύματα,
ἄγγελοι ἀρχάγγελοι, τοῦτον ἐκδυσωπήσατε
παῦσαι τὸ νόσημα, διασκεδάσαι τὴν λύμην,
τῆς θανατηφόρου τε μοίρας λυτρώσασθαι.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ἰαμάτων πηγὴν σε τῶν ἀγαθῶν ἔδειξεν
ἄβυσσος ἐκ σοῦ προελθοῦσα Χριστὸς ὁ Κύριος,
κόρη πανάμωμε· δι' ὃ κλυδωνιζομένους
ἀσθενείας λαίλαπι ῥῦσαι τοὺς δούλους σου.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς εἴθισται, καὶ ἡμεῖς ψάλλομεν τὸ «Κύριε, ἐλέησον» ιβ'. ἢ ἀντὶ τῆς συνήθους ἐκτενοῦς λέγεται ἡ παροῦσα δέησις ὑπὲρ ἀσθενούντος.

Ὁ διάκονος ἢ ὁ ἱερεὺς.

Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἐλεός σου, δεόμεθα σου ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Οἱ ψάλλται (εἰς ἐκάστην δέησιν). Κύριε ἐλέησον (γ').

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου (ἢ ἐπισκόπου) ἡμῶν (δεῖνος) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης, υἰείας, σωτηρίας, ἐπισκέψεως, συγχωρήσεως καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν κατοικούντων καὶ παρεπιδημούντων ἐν τῇ πόλει (ἢ κώμῃ ἢ νήσῳ ἢ χώρᾳ) ταύτῃ, [τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιτρόπων, συνδρομητῶν καὶ ἀφιερωτῶν τοῦ ἁγίου ναοῦ τούτου]. (Τὰ ἐντὸς ἀγκυλῶν λέγονται, μόνον ἐὰν ἡ παράκλησις τελεῖται ἐν τῷ ναῷ.)

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ ἀσθενούντος ἀδελφοῦ ἡμῶν (τοῦ δεῖνος) [ἢ ὑπὲρ τῶν ἀσθενούντων ἀδελφῶν ἡμῶν (...)] καὶ τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐπισκέψεως, καὶ ὑπὲρ υἰείας καὶ σωτηρίας αὐτοῦ [ἢ αὐτῶν].

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ ἐλεηθῆναι καὶ διαφυλαχθῆναι αὐτὸν [ἢ αὐτοὺς] κατὰ τὸ μέγα τοῦ Κυρίου ἔλεος, καὶ ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτῷ τε [ἢ αὐτοῖς τε] καὶ ἡμῖν πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Κυρίου τὸν Θεὸν ἡμῶν ἐπισκέψασθαι καὶ ἰάσασθαι αὐτοῦ [ἢ αὐτῶν] πᾶσαν ἀσθένειαν σωματικὴν τε καὶ ψυχικὴν.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ ἀφεθῆναι αὐτοῦ [ἢ αὐτῶν] τὰς ἁμαρτίας καὶ τὰ ἐξ ἁμαρτιῶν ἐπίποννα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀποστῆναι ἀπ' αὐτοῦ [ἢ ἀπ' αὐτῶν] πάντα πειρασμὸν καὶ πᾶσαν ἐπανάστασιν τοῦ ἀντικειμένου.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Κυρίου τὸν Θεὸν ἡμῶν ἀναστῆναι αὐτὸν [ἢ αὐτοὺς] ἀπὸ τῆς κλίνης καὶ τῆς ἀρρωστίας αὐτοῦ [ἢ αὐτῶν], καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀποκαταστήσαι αὐτὸν [ἢ αὐτοὺς] τῇ ἀγίᾳ αὐτοῦ ἐκκλησίᾳ, ψυχῇ καὶ σώματι ὑγιαίνοντα καὶ προκόπτοντα [ἢ ὑγιαίνοντας καὶ προκόπτοντας] ἐν ἔργοις καὶ λόγοις ἀγαθοῖς.

Ὁ ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν.

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Σημείωσις. Μὴ ὑπάρχοντος ἱερέως πᾶσαι αἱ αἰτήσεις παραλείπονται, ὁμοίως καὶ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸ «Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου», ἀντὶ δὲ τῶν δεήσεων ἀναγινώσκεται ἡ παροῦσα εὐχή.

Μνήσθητι, Δέσποτα φιλόανθρωπε ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Μνήσθητι, Κύριε, τῶν αἰχμαλώτων, τῶν ὁδοιπορούντων, τῶν ξενιτευόντων καὶ τῶν ἐν ἀποδημίαις ὄντων, τῶν ἐν θαλάσῃ, ὕδατι, ἀέρι καὶ διαστήματι πλεόντων, τῶν ἐν αἰχμαλωσίαις, μετοικεσίαις, ἐξορίαις, φυλακαῖς, μετάλλοις, καὶ ἐν πικραῖς δουλείαις ὄντων, τῶν ἐν θλίψεσι, τῶν ἐν γῆρᾳ καὶ ἀδυναμίᾳ, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις εὕρισκομένων. Μνήσθητι, Κύριε, τῶν νοσούντων, καμνόντων καὶ ἐν ἀσθενείαις κατακειμένων, τῶν νοσηλευομένων ἀδελφῶν ἡμῶν καὶ τῶν χρηζόντων περιθάλψεως καὶ προστασίας. Ἔτι μνήσθητι, Κύριε, τῶν ἱατρῶν, νοσηλευτῶν, νοσηλευτριῶν, νοσοκόμων καὶ πάντων τῶν βοηθῶν καὶ συνεργατῶν αὐτῶν, τῶν διακονούντων ἐν τοῖς νοσηλευτικοῖς ἰδρύμασιν, ἱατρικοῖς ἐργαστηρίοις καὶ λοιπαῖς δομαῖς ὑγείας, τήρησον αὐτοὺς ὑγιαίνοντας καὶ ἀπροσίτους ἀπὸ πάσης ἐναντίου δυνάμεως, εὐλόγησον δὲ καὶ ἐνίσχυσον αὐτοὺς εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ ἰκάνωσον αὐτοὺς πρὸς ἔγκαιρον διάγνωσιν καὶ ἴασιν τῶν ἐν κλίνῃ ἀσθενείας καὶ νόσου κατακειμένων. Ἔτι μνήσθητι, Κύριε, τῆς χώρας καὶ τοῦ γένους ἡμῶν, πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, τοῦ κατὰ γῆν θάλασσαν καὶ ἀέρα στρατοῦ, τοῦ πυροσβεστικοῦ, τοῦ λιμενικοῦ καὶ τῶν λοιπῶν σωμάτων προστασίας καὶ ασφαλείας. Ἔτι δεόμεθα σου, Κύριε, ὑπὲρ τῶν ἀγαθοποιούντων, ὑπὲρ τῶν μισούντων, λυπούντων καὶ κακολογούντων ἡμᾶς, ὑπὲρ τῶν ἀγαπώντων καὶ ἐλεούντων ἡμᾶς, ὑπὲρ τῶν διακονούντων ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις, ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν, συγγενῶν καὶ οἰκείων ἡμῶν, ὅπως παράσχῃς αὐτοῖς τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον. Μνήσθητι, Κύριε, τῶν ἐντειλαμέ-

νων ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις εὐχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν καὶ ἐλέησον κατὰ τὸ μέ-
γα σου ἔλεος. Μνήσθητι, Κύριε, τῶν προκοιμηθέντων πατέρων, ἀδελ-
φῶν καὶ συγγενῶν ἡμῶν καὶ ἀνάπαυσον αὐτοὺς ὅπου ἐπισκοπεῖ τὸ
φῶς τοῦ προσώπου σου. Μνήσθητι, Κύριε, πάντων τῶν ἀπὸ περάτων
ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης, καὶ ἡμῶν τῶν ταπεινῶν καὶ ἁμαρτωλῶν
καὶ ἀναξίων δούλων σου· ἐλέησον δὲ καὶ ἀξιώσον πάντας ἡμᾶς εἰς-
ελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν σου τὴν ἐπουράνιον· ἀμήν.

Κάθισμα κατανυκτικόν, ἦχος β΄.

Ὡς κύματα θαλάσσης ἐπ’ ἐμὲ ἐπανέστησαν αἱ ἀνομίαι μου,
ὥς σκάφος ἐν πελάγει ἐγὼ μόνος χειμάζομαι
ὕπὸ πταισμάτων πολλῶν,
ἀλλ’ εἰς εὐδιον λιμένα ὁδήγησόν με, Κύριε,
διὰ τῆς μετανοίας καὶ σῶσόν με.

Δόξα, Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον. Τὰ ἄνω ζητῶν.**

Πρεσβεία θερμὴ καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον,
ἐλέους πηγὴ, τοῦ κόσμου καταφύγιον,
ἐκτενῶς βοῶμέν σοι· Θεοτόκε Δέσποινα, πρόφθασον,
καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς,
ἢ μόνῃ ταχέως προστατεύουσα.

Ὡδὴ δ΄. Ὁ εἰρμός.

Σύ μου ἰσχύς, Κύριε, σύ μου καὶ δύναμις,
σὺ Θεός μου, σύ μου ἀγαλλίαμα,
ὁ πατρικὸς κόλπος μὴ λιπών,
καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος·
δὲ ὁ σὺν τῷ προφήτῃ Ἀββακούμ σοι κραυγάζω·
Τῇ δυνάμει σου δόξα, φιλάνθρωπε.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Νῦν ἡ σκιὰ ὄντως θανάτου ἐκύκλωσε,
καὶ τοῦ ἄδου πύλας προσεπέλασεν·
ἀλλὰ σύ, Σῶτερ, ὡς δυνατὸς
ἡμᾶς ἀναστήσας θαυμάστωσον τὰ ἐλέη σου,
ὁ σῶζων τοὺς ἐν πίστει ἀδιστάκτῳ βοῶντας·
Τῇ δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Οἱ τοῦ Χριστοῦ μύσται αὐτόπται καὶ κήρυκες,
εἰληφότες δῶρον τὰ ἰάματα, καὶ ἱατροὶ ὄντες ψυχικοί,

ἐκ τῶν ἀναγκῶν με, ἀπόστολοι, ἐξαγάγετε
τῆς συνεχοῦσης νόσου, Ἰησοῦν δυσωποῦντες
τὸν δεσπότην καὶ ῥύστην καὶ Κύριον.

Δόξα Πατρί.

Ἀμαρτιῶν ζάλη ἡμᾶς νῦν κατέλαβεν,
ἀσθενείας κύματα χειμάζουσι, πόνοι βυθίζουσι συνεχεῖς,
θλίψεις καὶ ὀδύνη ἡμᾶς τοὺς δειλαίους εὔροσαν·
Ἀπόστολοι Κυρίου, ταῖς ἡμῶν ἰκεσίαις
βοηθείας τὴν χεῖρα ὀρέξατε.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Πόνοις δεινοῖς καὶ συνεχέσι βαλλόμενοι,
τῇ παρθένῳ πάντες σοι προσπίπτομεν,
τῇ κραταιᾷ σκέπη σου ἄγνή·
σῶσον ἡμᾶς πάντας, οἰκτίρησον Θεονύμφευτε,
ἐκλύτρωσαι τῆς λύμης καὶ δεινῆς ἀρρωστίας
καὶ τὰ ἄλγη θεράπευσον, δέσποινα.

Ῥδὴ εἴ. Ὁ εἰρμός.

*Ἰνατί με ἀπώσω ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, τὸ φῶς τὸ ἄδυτον,
καὶ ἐκάλυψέ με τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δειλαῖον;
ἀλλ' ἐπίστρεφόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου
τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.*

Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Οἱ θαλάσσας ἀπάτης ταῖς μελισταγέσιν ὑμῶν παρακλήσεσιν,
ἱεροὶ προφῆται, κατακλύσαντες νῦν μεταβάλετε,
τὴν πικρίαν ὅλην τῆς λοιμικῆς νῦν ἀσθενείας,
εὐρωστίας πρὸς θείαν γλυκύτητα.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἐνεπάγησαν βέλη τὰ τῆς ἀσθενείας προστάξει σου, Κύριε,
καὶ ἐπεστηρίχθη ἐφ' ἡμᾶς ἡ σὴ χεῖρ, παντοδύναμε·
ὥς Θεὸς οἰκτίρμων οἴκτιρον πάντας σὼ ἐλέει,
ταῖς εὐχαῖς τῶν ἁγίων μαρτύρων σου.

Δόξα Πατρί.

Τὸν υἱὸν ὡς περ πάλαι χήρας ἐξανέστησας τῷ σὼ προστάγματι,
νεκρωθέντα, Λόγε, χαλεπῆς ἀσθενείας τοὺς δούλους σου
ἀγαθὸς ὢν μόνος καὶ συμπαθὴς ἀπολυτρώσας,
ζωοποίησον μόνη φιλόανθρωπε.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ἐν νυκτὶ τῇ τοῦ βίου θύελλα κατέλαβε πάσης κακώσεως
καὶ ἐκάλυψέ με ἀσθενείας, Παρθένε, σκοτόμαινα·
ἀλλ' ἀνάτειλόν μοι ἀναψυχῆς, πάναγνε, φέγγος
καὶ πρὸς φῶς εὐρωστίας ὁδήγησον.

ᾠδὴ f'. Ὁ εἰρμός.

*Ἰλάσθητί μοι, Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου·
καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν ἀνάγαγε δέομαι·
πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου,
ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.*

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Εἰς πέλαγος ἀχανὲς ἀσθενειῶν περικείμεθα,
καὶ λοιμικῆς συμφορᾶς χειμάζει τὰ κύματα·
κυβερνήτα, Κύριε, βοηθείας χεῖρα
ἐπεκτείνας νῦν διάσωσον.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Παράλυτον ὡς τὸ πρὶν συνέσφιγξας θείῳ νεύματι
ἐκ νόσου ὀδυνηρᾶς καὶ στρωμνῆς κακώσεως·
νόσου βαρυτάτης δὲ οἰκτιρήσας δίδου
τὴν υἰεῖαν, πολυέλεε.

Δόξα Πατρί.

Τῶν προφητῶν ὁ χορός, τῶν ἀποστόλων ὁ σύλλογος,
τὸ στίφος τῶν ἀθλητῶν, νῦν ἐκδυσωποῦσί σε,
μόνε πολυέλεε, ὑπὲρ τοῦ λαοῦ σου·
ἀγαθέ, τοῦτον οἰκτίρησον.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Μαρία τὸ καθαρὸν τῆς παρθενίας κειμήλιον,
καθάρισον δὴ ἡμᾶς καὶ νόσων καὶ θλίψεων
καὶ τῆς συνεχούσης νῦν ἀσθενείας ῥῦσαι,
ἵνα πίσται σε δοξάζωμεν.

*Καὶ γίνεται πάλιν αἵτησις, ὡς εἴθισται, ὑπὲρ ὧν τελεῖται ἡ ἱερὰ παράκλησις (βλέπε
καὶ τὰς εἰδικὰς αἰτήσεις ἀπὸ γ' ᾠδῆς ἢ ἐν τέλει μετὰ τὸ τρισάγιον καὶ τὰ τροπάρια).*

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Προστασία ἄμαχε τῶν θλιβομένων
καὶ πρεσβεία ἔτοιμε τῶν ἐλπίζόντων ἐπὶ σέ,
ἀπὸ κινδύνων ἐκλύτρωσαι,
καὶ μὴ παρίδης, ἡ πάντων ἀντίληψις.

[Σημειώσεις. Εἰ οὐκ ἔστιν ἱερεύς, τὸ προκείμενον καὶ τὸ Εὐαγγέλιον παραλείπονται καὶ μεταβαίνομεν εὐθὺς εἰς τὸ Δόξα Πατρί, «Πάτερ, Λόγε, Πνεῦμα» κλπ.]

Καὶ εὐθὺς τὸ προκείμενον. ᾠχος δ'.

Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με,
μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.

Στίχ. Ἐλέησόν με, Κύριε, ὅτι ἀσθενὴς εἰμί· ἴασαί με, Κύριε, ὅτι ἐταράχθη τὰ ὀστέα μου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (ι' 1, 5-8).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα μαθητάς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε ἐκβάλλειν αὐτά, καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν. Τούτους ἀπέστειλεν ὁ Ἰησοῦς παραγγείλας αὐτοῖς λέγων· Εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθητε καὶ εἰς πόλιν Σαμαρειτῶν μὴ εἰσέλθητε· πορεύεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ. Πορευόμενοι δὲ κηρύσσετε λέγοντες ὅτι ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἀσθενοῦντας θεραπεύετε, λεπροὺς καθαρίζετε, νεκροὺς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβάλλετε· δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε.

[Καὶ εὐθὺς ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς τροπάρια]

Δόξα Πατρί. ᾠχος β'.

Πάτερ, Λόγε, Πνεῦμα, Τριάς ἢ ἐν μονάδι,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.
Καὶ νῦν καὶ αἰί.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, ἐλεῆμον,
ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχος. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Τροπάριον, ᾠχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Δέξαι μου τὴν δέησιν, ὁ πάντας θέλων σωθῆναι,
καὶ μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸν ἀνάξιον,
τὸν πολλὰ πταίσαντα ὑπὲρ πᾶσαν φύσιν
τῶν ἀνθρώπων, ἐκ νεότητος, δι' ὃ προσπίπτω σοι
κλίνων μου τὸ γόνυ σὺν δάκρυσι·
σπλαγχνίσθητι, ἐλέησον, δεῖξον ἐν ἐμοὶ τὰ ἐλέη σου,
Κύριε τῆς δόξης, ἐλέους ὁ Πατὴρ καὶ οἰκτιρμῶν,
μὴ με ἀπόσῃ τὸν ἄθλιον τὸν παρακαλοῦντά σε.

Εἶτα ὁ ἱερεὺς.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, ἐπίσκεψαι τὸν κόσμον σου ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς, ὕψωσον κέρασ χριστιανῶν ὀρθοδόξων καὶ κατὰπεμψον ἐφ' ἡμᾶς τὰ ἐλέη σου τὰ πλούσια· πρεσβείαις τῆς παναχράντου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας· δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ σταυροῦ· προστασίαις τῶν τιμίων ἐπουρανίων δυνάμεων ἁσωμάτων· ἰκεσίαις τοῦ τιμίου ἐνδόξου προφήτου προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου· τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων ἀποστόλων· τῶν ἐν ἁγίοις πατέρων ἡμῶν καὶ οἰκουμενικῶν μεγάλων διδασκάλων καὶ ἱεραρχῶν· τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ καλλινίκων μαρτύρων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν· τῶν ἁγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων Ἰωακίμ καὶ Ἄννης· τοῦ ἁγίου *(τῆς ἡμέρας, οὗ τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν)* καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων· ἰκετεύομέν σε, μόνε πολυέλεε Κύριε· ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν δεομένων σου καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Τὸ «Κύριε, ἐλέησον» ιβ', καὶ ὁ ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν.

Ελέει καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπία τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ σὺν τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ ψάλλονται αἱ λοιπαὶ ᾠδαὶ τοῦ κανόνος.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ εἰρμός.

Θεοῦ συγκατάβασιν τὸ πῦρ ἠδέσθη ἐν Βαβυλῶνι ποτέ·
διὰ τοῦτο οἱ παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ ἀγαλλομένῳ ποδί,
ὥς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔψαλλον·
Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Φλογίζει ἡ κάμινος ἀμέτρων πόνων καὶ κατακαίει με
πυρετοῦ λοιμικῆς τε ἡ φλὸξ ἀπαύστως ἡ ἀναιδέστατος·
ἀλλὰ σύ, Σῶτερ, ἀνάψυξον ψάλλοντα·
Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Προφῆται, ἀπόστολοι, μαρτύρων δῆμος, θεῖοι διδάσκαλοι,
τῶν νοσοῦντων τὸ ἄλγος ὑμῶν πρεσβείαις καταπραΰνατε
καὶ τὴν υἰεῖαν δωρήσασθε ψάλλουσιν·
Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Δόξα Πατρί.

Ὁ λόγῳ τὸν Λάζαρον ἐξαναστήσας, νῦν ὡς ἐκ τάφου ἡμᾶς
χαλεπῆς ἀσθενείας ἐξαναστήσας ζώωσον, Κύριε,
ἵνα βοῶμεν ᾠδὴν χαριστήριον·
Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Οἰκτιρμῶν ὑπάρχουσα καὶ μήτηρ οὖσα τοῦ πανοικτίρμονος,
οἰκτιρήσασα ῥῦσαι τὸν σὸν λαὸν τὸν ἐπικαλούμενον
τὰ σὰ ἐλέη, παρθένε, καὶ ψάλλοντα·
Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

ᾠδὴ ἡ'. Ὁ εἰρμός.

*Ἑπταπλασίως κάμινον τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος
τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε·
δυνάμει δὲ κρείττονι περισωθέντας τούτους ἰδὼν,
τὸν δημιουργὸν καὶ λυτρωτὴν ἀνεβόα·
Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.*

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁδυνηρῶς στενάζομεν ἀπὸ κλίνης ὀδύνης ἡμῶν
καὶ ἀπὸ λοιμώδους ἀσθενείας κράζομεν,
πρὸς σὲ τὸν φιλόανθρωπον· Τὰ τῆς καρδίας ὅμματα,
νῦν ἀναπετῶντες, τὴν υἰεὶαν αἰτοῦμεν·
ἐπίσκεψαι ἡμᾶς, Σῶτερ, καὶ ἀνάστησον ψάλλειν·
Λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ τὴν ἡμῶν ἀσθένειαν συμπαθῶς ἐνδυσάμενος
καὶ ὁμοιωθῆναι τοῖς βρότοις ἐλόμενος,
εὐχαῖς τῶν ὁσίων σου, ἀπεγνωσμένους σῶσον ἡμᾶς,
ἔγειρον ἐκ τάφου ἀπογνώσεως ψάλλειν·
Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα Πατρί.

Δημιουργὲ τῆς φύσεως, χορηγὲ τῆς ἰάσεως,
σπλάγχνα οἰκτιρμῶν τε καὶ εὐσπλαγχνίας πέλαγος
ὡς ἔχων, μακρόθυμε, ἐπισκοπῇ ἐπίσκεψαι,
ἀπὸ τῆς λοιμώδους ἀσθενείας λαὸν σου
καὶ ζώωσον κραυγάζειν· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε,
λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. **Θεοτοχίον.**

Ἡ κραταιὰ βοήθεια καὶ βεβαία ἀντίληψις
τῶν ἀπηλπισμένων, ἡ ἐλπίς πανάμωμε,
ἐπίσκεψαι **κάμνοντας** ὀδυνηρῶς τοὺς δούλους σου·
κούφισον τὸ βάρος τῆς **πικρᾶς ἀσθενείας**,
ἀπέλασον **τὴν νόσον τῆς λοιμώδους ἀνάγκης**
καὶ σῶσον τοὺς σοὺς δούλους, παρθένε Θεοτόκε.

ᾠδὴ θ'. Ὁ εἰρμός.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός,
καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα,
ὅτι Θεὸς ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς,
καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν·
δι' ὃ σε, Θεοτόκε, ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων
ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Θαυμάσια μεγάλη, ὧν ἀριθμὸς
οὐχ ὑπάρχει ποιήσας ἀθάνατε,
ἐπὶ τοὺς σοὺς δούλους τὰ ἐλέη σου, ὁ Θεός,
ὥς συμπαθὴς ἀνάδειξον, καὶ τῆς συνεχούσης ἡμᾶς νυνί,
ἀπάλλαξον **ὀδύνης** λιταῖς τῆς σὲ τεκούσης
καὶ τοῦ χοροῦ τῶν ἀθλοφόρων σου.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἀγγέλων, ἀρχαγγέλων καὶ προφητῶν,
ἀποστόλων, μαρτύρων ὁσίων τε, ἱεραρχῶν,
ἱερομαρτύρων σου ταῖς εὐχαῖς,
τὸν **κοπετὸν** τῶν δούλων σου στρέψον, Παντοδύναμε, εἰς χαράν,
θεράπευσον τὸ **ἄλγος**, κούφισον **τὰς ὀδύνas**,
καὶ **τὴν ὑγείαν** ἡμῖν δώρησαι.

Δόξα Πατρί.

Ψυχῶν τε καὶ σωμάτων τὸν ἱατρὸν
ἐν ἐλέει τὸν πλούσιον Κύριον σὲ δυσωπῶ·
ἴασαι τὰ πάθη μου τὰ πολλὰ,
τῶν **ὀδυνῶν** ἀπάλλαξον καὶ τῶν **λυπηρῶν** με ὡς ἀγαθὸς
καὶ μόνος εὐεργέτης, καὶ σῶζε τοὺς ἐν πίστει
εἰλικρινῶς σε μεγαλύνοντας.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Οἰκτίρμονα τεκοῦσα καὶ συμπαθῇ
καὶ δεσπότην καὶ κτίστην καὶ Κύριον,
νῦν ἐπ' ἐμοὶ δείξόν σου συνήθως τοὺς οἰκτιρμοὺς
καὶ χαλεπῆς με λύτρωσαι **νόσου** δαπανώσης μου τὴν ψυχὴν,
παρθένε Θεοτόκε· παράσχου μοι τὴν **ῥῶσιν**,
ὅπως ἀπαύστως μεγαλύνω σε.

Εἶτα τὰ παρόντα μεγαλυνάρια.

ᾠχος β' (ἢ πλ. β' εἰρμολογικός).

Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς, τὴν ὑπέρθεον ὑμνεῖν Τριάδα,
ἄναρχον Πατέρα καὶ παντουργόν,
συνάναρχον Λόγον πρὸ αἰώνων ἐκ τοῦ Πατρός,
ἄρρεύστως τεχθέντα, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα
τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀχρόνως ἐκπορευόμενον.

Ὑμνήσωμεν πάντες θεοπρεπῶς
ἄσμασιν ἐνθέοις τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν
καὶ Πνεῦμα τὸ θεῖον, τρισυπόστατον κράτος,
τὴν μίαν βασιλείαν καὶ κυριότητα.

Τριάς ὁμοούσιε καὶ Μονάς,
δέξαι τὸν σὸν λάτρην, ὑπερούσιε ποιητά·
σῶσον μὴ παρίδῃς τῶν σῶν χειρῶν τὸ πλάσμα,
οἰκτίρμον, ἐλεῆμον, Κύριε, σῶσόν με.

Κύριε καὶ δέσποτα Ἰησοῦ,
Θεὲ καὶ σωτήρ μου, τῆς ψυχῆς μου τὰς χαλεπὰς
ιάτρευσον νόσους, ᾧ λυτρωτὰ τοῦ κόσμου,
καὶ σῶσον, πανοικτίρμον, τοὺς σοὶ προστρέχοντας.

Πρόσδεξαι, γλυκύτατε Ἰησοῦ,
ἡμῶν τὰς ἱκεσίας, ὑπεράγαθε λυτρωτά·
σῶσον **νοσημάτων** ἡμᾶς καὶ τὸν λαόν σου,
οἰκτίρμον Σῶτερ πάντων, εὖσπλαγχνε Κύριε.

Δεῦτε ἀρυσώμεθα δαψιλῶς
ἱαμάτων ῥεῖθρα ἐκ τῆς χάριτος τοῦ Σταυροῦ,
ἵνα πολυτρόπων παθῶν καὶ **νοσημάτων**
ψυχῶν τε καὶ σωμάτων τὴν φλόγα σβέσωμεν.

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων αἱ στρατιαί,
πρόδρομε Κυρίου, ἀποστόλων ἡ δωδεκάς,
οἱ ἅγιοι πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου,
ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ ἀναγνώστης.

Ἄγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς **(τρὶς)**.
Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις
ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν. Ἄγιε, ἐπίσκεψαι καὶ
ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου. — Κύριε, ἐλέη-
σον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθέτω
ἡ βασιλεία σου· γεννηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς
γῆς· τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν
τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ
μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ
πονηροῦ.

Ὁ ἱερεύς.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς
καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς
αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τροπάρια. Ἦχος πλ. β'.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς·
πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες,
ταύτην σοι τὴν ἰκεσίαν ὡς δεσπότη
οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρί.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποιθήαμεν·
μὴ ὀργισθῇς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν,
ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς εὖσπλαγχνος
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν·
σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαός σου,
πάντες ἔργα χειρῶν σου, καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἀνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε·
ἐλπίζοντες εἰς σέ, μὴ ἀστοχήσωμεν·
ῥυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων·
σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

*Ὁ διάκονος ἢ ὁ ἱερεὺς μνημονεύει πάλιν ὡς προσημειώθη (βλέπε μετὰ τὴν γ' ὥδην)
ἢ ἐκφωνεῖ τὴν κάτωθι ἐκτενῆ δέησιν (μετὰ τῶν εἰδικῶν αἰτήσεων αὐτῆς).*

Ὁ διάκονος ἢ ὁ ἱερεὺς.

Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, δεόμεθά σου ἐπά-
κουσον καὶ ἐλέησον.

Οἱ ψάλλται ἐν ἐκάστη δεήσει. Κύριε ἐλέησον (τρῖς).

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου (ἢ ἐπισκόπου) ἡμῶν (δεῖ-
νος) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἡμῶν καὶ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας
ἐν αὐτῷ, ὑπὲρ τοῦ κατὰ γῆν θάλασσαν καὶ ἀέρα φιλοχρίστου στρα-
τοῦ, τοῦ πυροσβεστικοῦ σώματος, τοῦ λιμενικοῦ καὶ πάντων τῶν σω-
μάτων προστασίας καὶ ἀσφαλείας, καὶ ὑπὲρ τοῦ Κύριον τὸν Θεὸν
ἡμῶν ἐπὶ πλέον συνεργῆσαι καὶ κατευοδῶσαι αὐτοὺς ἐν πᾶσι καὶ
ὑποτάξαι ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ αἰωνίου μνήμης καὶ μακαρίας ἀναπαύσεως τῶν
δούλων τοῦ Θεοῦ πάντων τῶν ἐπ' ἐσχάτως βιαίῳ θανάτῳ ἐν πυρί, ἐν
ὕδατι, ἐν συσσεισμῷ, ἐν λοιμῷ ἢ ἄλλως πως μεταστάντων προπατό-
ρων, γονέων, συζύγων, τέκνων, ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν ἡμῶν, καὶ
ὑπὲρ τοῦ συγχωρηθῆναι αὐτοῖς πᾶν πλημμέλημα ἐκούσιόν τε καὶ
ἀκούσιον.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης, υἰείας, σωτηρίας, ἐπι-
σκέψεως, κυβερνήσεως, κατευοδώσεως, συγχωρήσεως καὶ ἀφέσεως
τῶν ἁμαρτιῶν τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθο-
δόξων χριστιανῶν, τῶν κατοικούντων καὶ παρεπιδημούντων ἐν τῇ πό-
λει (ἢ χώρα ἢ κώμῃ ἢ νήσῳ) ταύτῃ, [τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιτρόπων, συν-
δρομητῶν, ἀφιερωτῶν, διακονούντων καὶ διακονησάντων, κοπιώντων
καὶ φαλλόντων ἐν τῷ ἁγίῳ ναῷ τούτῳ]. (Τὰ τελευταῖα ταῦτα –τὰ ἐντὸς ἀγκυ-
λῶν– λέγονται μόνον ἐὰν ἡ παράκλησις τελεῖται ἐν τῷ ναῷ.)

Ὑπὲρ τῶν ἐν γήρᾳ καὶ ἐν ἀνάγκαις ὄντων.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ πάσης ψυχῆς Χριστιανῶν θλιβομένης τε καὶ κα-
ταπονουμένης, ἐλέους Θεοῦ καὶ βοηθείας ἐπιδεομένης· καὶ ὑπὲρ τῶν
ἐν γήρᾳ καὶ ἀδυναμίᾳ ὄντων, ὑπὲρ τῶν νοσοῦντων, καμνόντων καὶ ἐν

ἀσθενείαις κατακειμένων, καὶ ὑπὲρ τῶν ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων ἐνοχλουμένων, ὅπως τῆς παρὰ τοῦ Κυρίου ταχείας ἰάσεως τύχωσι καὶ ὑπὲρ σωτηρίας τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

Ὑπὲρ ἐνὸς ἀσθενούντος.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ ἀσθενούντος δούλου (ἢ τῆς ἀσθενούσης δούλης) τοῦ Θεοῦ (**δεῖνος**), ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν φυλάσῃ αὐτὸν (ἢ αὐτήν) ἀπὸ πάσης νόσου ψυχῆς τε καὶ σώματος ἐπ' αὐτοῦ (ἢ ἐπ' αὐτῆς) ἐπικειμένης καὶ χαρίσῃται αὐτῷ (ἢ αὐτῇ) ταχεῖαν καὶ πλήρη ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας καὶ τὴν προτέραν ὀλοκληρίαν.

Ἡ ἀντὶ τῆς προηγουμένης αἰτήσεως, ἐὰν ᾧσι πολλοὶ ἀσθενεῖς.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν ἀσθενούντων δούλων τοῦ Θεοῦ (**καὶ μνημονεύει ὀνομαστί αὐτῶν, εἰ ἔστι δυνατόν**), καὶ ὑπὲρ ἐνισχύσεως πάντων τῶν νοσηλευομένων ἀδελφῶν ἡμῶν, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν φυλάσῃ αὐτοὺς ἀπὸ πάσης νόσου ψυχῆς τε καὶ σώματος ἐπ' αὐτῶν ἐπικειμένης καὶ χαρίσῃται αὐτοῖς ταχεῖαν καὶ πλήρη ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας καὶ τὴν προτέραν ὀλοκληρίαν.

Ὑπὲρ τῶν διακονούντων ἐν τῇ ὑγείᾳ.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν θεραπόντων ἱατρῶν, νοσηλευτῶν, νοσηλευτριῶν, νοσοκόμων, ὑπὲρ παντὸς τοῦ ἱατρικοῦ, ἐπιστημονικοῦ, διδακτικοῦ, διοικητικοῦ, νοσηλευτικοῦ καὶ ὑγειονομικοῦ προσωπικοῦ, καὶ πάντων τῶν βοηθῶν καὶ συνεργατῶν αὐτῶν, τῶν διακονούντων ἐν τοῖς νοσοκομείοις, κλινικαῖς, νοσηλευτικοῖς ἰδρύμασιν, ἱατρικαῖς σχολαῖς, ἱατρικοῖς ἐργαστηρίοις καὶ λοιπαῖς δομαῖς ὑγείας, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν τηρήσῃ αὐτοὺς ὑγιαίνοντας καὶ ἀπροσίτους ἀπὸ ἐναντίων δυνάμεων, εὐλογήσῃ δέ, ἐνισχύσῃ καὶ ἱκανώσῃ αὐτοὺς πρὸς ἐπιτυχῇ ἐπιτέλεσιν τοῦ κοινωφελοῦς ἔργου αὐτῶν.

Ὑπὲρ ὁδοιπορούντων, πλεόντων, ἀποδημούντων.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ εἰρήνης καὶ καταστάσεως τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, ὑπὲρ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ τῶν ὁδοιπορούντων, πλεόντων, ἱπταμένων, ξενιτευόντων καὶ ἐν ἀποδημίαις εὐρισκομένων, ὑπὲρ τῶν ἐν αἰχμαλωσίαις, μετοικεσίαις, ἐξορίαις, φυλακαῖς, καὶ ἐν πικραῖς δουλείαις ὄντων ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ ὑπὲρ ἀναρρύσεως καὶ εἰρηνικῆς ἐπανόδου αὐτῶν.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ συνοδεῦσαι τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ (**τοὺς δεῖνας**), εἴτε διὰ θαλασσῶν λιμνῶν ποταμῶν ἁέρων ἢ ὁδοιποριῶν τὴν πορείαν ποιουμένους, καὶ πάντας ἀποκαταστήσαι εἰς λιμένας σωτηρίους καὶ καταφύγια ἀσφαλῆ, καὶ ὑπὲρ τοῦ γενέσθαι Κύριον τὸν Θε-

ὄν ἡμῶν σύμπλουν καὶ συνοδοιπόρον αὐτῶν καὶ τὴν πορείαν αὐτῶν κατευοδῶσαι ἐν πᾶσιν, αὐτῶν δὲ καὶ ἡμῶν τὴν παρεπιδημίαν τὴν ἐν τῷ βίῳ τούτῳ ἀχείμαστον καὶ ἀβλαβῇ διαφυλάξαι.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ *(τῶν δεινῶν)* καὶ ὑπὲρ τοῦ ῥυσθῆναι αὐτοὺς ἀπὸ πειρατηρίων καὶ ληστηρίων καὶ πάσης χειμασίας, ὑπὲρ τοῦ ἀποκαταστῆσαι αὐτοὺς ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐρωστίᾳ, δικαιοσύνης πάσης πρόνοιαν ποιουμένους κατὰ τὰς τοῦ Θεοῦ ἐντολάς, καὶ ὑπὲρ τοῦ γενέσθαι αὐτοὺς πλήρεις τῶν βιοτικῶν καὶ ἐπουρανίων αὐτοῦ ἀγαθῶν.

Ὑπὲρ φίλων καὶ ἐχθρῶν.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ *(καὶ μνημονεύει ὀνομαστὶ ὧν βούλεται ζώντων)*, καὶ ὑπὲρ τῶν μισούντων, λυπούντων καὶ κακολογούντων ἡμᾶς, ὑπὲρ τῶν ἀγαπώντων καὶ ἐλεούντων ἡμᾶς καὶ διακονούντων ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις, καὶ ὑπὲρ τῶν ἐν πνεύματι ἀδελφῶν ἡμῶν ὑγείας τε καὶ σωτηρίας αὐτῶν.

Ὑπὲρ τῶν παρισταμένων.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν ἐπιτελούντων τὴν ἱερὰν λιτὴν ταύτην, τῶν συνελθόντων ἐν αὐτῇ καὶ τοῦ περιστῶτος λαοῦ, καὶ ὑπὲρ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ *(καὶ μνημονεύει ὀνομαστὶ ἐκείνων ὑπὲρ ὧν ἡ παράκλησις γίνεται)*.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι τὴν πόλιν *(ἢ χώραν ἢ κώμην ἢ νῆσον ἢ μονὴν)* ταύτην καὶ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν ἀπὸ λοιμοῦ, λιμοῦ, σεισμοῦ, καταποντισμοῦ, πυρός, μαχαίρας, ἐπιδρομῆς ἀλλοφύλων, ἐμφυλίου πολέμου καὶ αἰφνιδίου θανάτου· ὑπὲρ τοῦ ἵλεων, εὐμενῇ καὶ εὐδιάλλακτον γενέσθαι τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλόανθρωπον Θεὸν ἡμῶν, τοῦ ἀποστρέφαι καὶ διασκεδάσαι πᾶσαν ὀργὴν καὶ νόσον τὴν καθ' ἡμῶν κινουμένην καὶ ῥύσασθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐπικειμένης ἡμῖν διακαίας αὐτοῦ ἀπειλῆς καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Οἱ ψάλλται. Κύριε ἐλέησον *(40)*.

Ἔτι δεόμεθα καὶ ὑπὲρ τοῦ εἰσακοῦσαι Κύριον τὸν Θεὸν φωνῆς τῆς δεήσεως ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ἐλεῆσαι ἡμᾶς.

Οἱ ψάλλται. Κύριε ἐλέησον *(τρὶς)*.

Ὁ ἱερεύς.

Ἐπάκουσον ἡμῶν, ὁ Θεὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακράν, καὶ ἵλεως ἵλεως γενοῦ ἡμῖν, Δέσποτα, ἐπὶ ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. *[Καὶ εὐθὺς ἡ ἐκφώνησις]*. Ἐλεήμων γὰρ καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν

δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μέλλοντος τοῦ ἱερέως ἐπισυνάψαι τὴν ἐν τέλει τῆς Παρακλήσεως εἰδικὴν εὐχὴν, ἢ ἄλλην τινὰ ἀρμόδιον διὰ τὴν περίστασιν, λέγει ἐνταῦθα ὁ ἱερεύς· Εἰρήνη πᾶσι, τῶν ψαλτῶν ἀποκρινομένων· Καὶ τῷ πνεύματί σου, ὁ δὲ διάκονος ἐκφωνεῖ· Τοῦ Κυρίου δεηθώμεν, καὶ ὁ ἱερεύς λέγει τὴν εὐχὴν. *Εἶτα ποιεῖ τὴν συνήθη (μικρὰν) ἀπόλυσιν.*

[Σημειώσεις. Μεγάλη ἀπόλυσιν λέγεται μόνον ὅτε αἱ Παρακλήσεις συνάπτονται εἰς τὸν ἑσπερινὸν ἢ εἰς τὸν ὄρθρον ἢ σπανιώτερον εἰς τὴν λειτουργίαν.]

Ὁ ἱερεύς.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ὁ ἀναγνώστης. Δόξα, Καὶ νῦν. Κύριε ἐλέησον *(τρίς)*. Εὐλόγησον.

Ὁ ἱερεύς.

Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου αὐτοῦ μητρός, τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφύμων ἀποστόλων, *[τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ ἢ τοῦ ἐφόρου τῆς περιοχῆς ἢ τῆς οἰκίας], [τοῦ ἁγίου τῆς ἡμέρας, ἐὰν ἔχη δοξαστικόν],* καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἐλεήσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Εἶτα ψάλλεται τὸ ἐπόμενον.

Τροπάριον, ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Πρόσσχες ταῖς δεήσεσιν ἡμῶν,
τῶν ἐν κατανύξει βοώντων σοὶ τῷ Θεῷ καὶ Πατρί,
τῷ Υἱῷ καὶ Πνεύματι τῷ ἀγαθῷ καὶ σοφῷ,
Ἐξελοῦ ἡμᾶς, λέγοντας, παντοίας ἀνάγκης,
πάσης περιστάσεως καὶ ἐπηρείας ἐχθρῶν,
δίδου εὐσεβῶς σοι λατρεύειν,
πίστει ὀρθοδόξῳ καὶ γνώμῃ,
Τριάς ὑπερούσιε καὶ τρισάγιε.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Μόνη τὸν ἀχώρητον Θεόν,
ἀστενοχωρήτως ἐν μήτρᾳ ἐκυοφόρησας,
ἄνθρωπον γενόμενον δι' ἀγαθότητα,
Παναγία θεόνυμφε· δι' ὃ δυσωπῶ σε,
τῶν στενοχωρούντων με παθῶν ἀπάλλαξον·
ὅπως τὴν στενὴν καὶ εὐθεῖαν,
τρίβον διοδεύσας πρὸς πλάτος,
φθάσω τῆς ἐκεῖ μακαριότητος.

Ὁ ἱερεύς· Δι' εὐχῶν...

* * *

Εὐχή εἰς ἐπιδημίαν πανώλους ἢ ἄλλης λοιμικῆς ἀσθενείας

Φιλάνθρωπε Κύριε, οἶδας τὸ πλάσμα ἡμῶν, οἶδας τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν· πάντες γὰρ ἡμάρτομεν, ἀλλὰ σοῦ οὐκ ἀπέστημεν οὐδὲ διεπετάσαμεν τὰς χεῖρας ἡμῶν εἰς θεὸν ἀλλότριον. Φεῖσαι ἡμῶν κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, δεόμεθα, ὁ τῶν Νινευιτῶν τὰς ἀνομίας πρότερον μὲν ἀνεχόμενος, ὕστερον δὲ τὴν μετάνοιαν αὐτῶν καὶ ἐπιστροφὴν προσδεξάμενος, καὶ δι' ὑπερβάλλουσιν ἀγαθότητα καὶ μακροθυμίαν χαρισάμενος αὐτοῖς πάσας τὰς ἀνομίας καὶ τὰ πλημμελήματα, τῇ συνήθει καὶ ἀφάτῳ σου φιλανθρωπίᾳ χρησάμενος.

Δέξαι, Κύριε, καὶ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν τὰς δεήσεις ταύτας καὶ εὐχὰς ὡς ποτὲ τῶν Νινευιτῶν τὴν ἐπιστροφὴν καὶ μετάνοιαν. Δέξαι τὰ δάκρυα ἡμῶν καὶ τοὺς στεναγμούς· δέξαι τὴν τεταπεινωμένην ἡμῶν δέησιν· οὐ γὰρ δυνάμεθα ὅλως ταῖς ἁμαρτίαις γενόμενοι, πρὸς σέ τὸν μόνον ἀναμάρτητον ἀτενίζειν. Δέξαι τὰς ἐκ βάθους καρδίας ἀναπεμπομένας σοι τῷ δεσπότῃ κραυγὰς δεητικὰς· δέξαι τοῦ ταλαιπώρου λαοῦ τὴν παράκλησιν.

Νικησάτω ἡ ἄβυσσος τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας τὸ πλῆθος τῶν ἡμετέρων ἁμαρτιῶν· στῆσον τὴν ὀργὴν σου, καταπράυνον τὸν θυμὸν σου τὸν δίκαιον καὶ δὸς τοῖς κάμνουσι τὴν ὑγείαν, τοῖς ἀσθενοῦσι τὴν ῥῶσιν, τοὺς δὲ ὑγιαίνοντας τήρησον ἐν ταύτῃ, πᾶσαν δὲ νόσον τῆς λοιμικῆς ἀσθενείας ταύτης (τῆς πανώλους)¹ [ἢ (τοῦ **κορωνοϊοῦ**)] ἀπέλασον ἐκ τοῦ λαοῦ σου· πάντας τῆς προσδοκίας ταύτης ἐλευθέρωσον, συντηρῶν ἀνεπηρεάστους τῆς αἰκισιάσης ἀσθενείας καὶ φυλάττων τῇ παντοκρατορικῇ σου χειρὶ ἀπροσψεύστους τῆς δεινῆς ταύτης κακώσεως καὶ ὀλεθρίου συντριβῆς.

Ἰλάσθητι καὶ ἄνες, Κύριε, εὐχαῖς καὶ πρεσβείαις τῆς παναχράντου Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων, καὶ ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ὅτι σὺ εἶ ἡ τοῦ ἐλέους πηγὴ καὶ ἡ τῆς εὐσπλαγχνίας ἀνεξιχνίαστος ἄβυσσος, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ σὺν τῷ μονογενεῖ σου Υἱῷ καὶ τῷ παναγίῳ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

1. Ὁ Ἀντὶ «τῆς πανώλους» εἶναι δυνατόν νὰ μὴ λεχθῇ τίποτε ἢ νὰ λεχθῇ ἡ ὀνομασία ἄλλης νόσου, οἷον «τοῦ τύφου» ἢ «τῆς φυματιώσεως» ἢ «τῆς ἱλαρᾶς» ἢ «τῆς χολέρας» ἢ «τῆς ἐλονοσίας» κ.λπ. ἢ «τοῦ κορωνοϊοῦ» ἢ ἄλλης μελλοντικῆς ἐπιδημικῆς λοιμικῆς ἀσθενείας.